

dette var der fuldkommen Enighed. Men det er ganske klart, at Valutaraadet ikke viste nogen Enighed om det Resultat, som først kunde komme til at foreligge, naar Forhandlingen mellem Nationalbanken og Regeringen var tilendebragt, og at man heller ikke tilstræbte at faa en Enighed i Valutaraadet om, ved hvilke Foranstaltninger man kunde tænke sig at støtte Nationalbankens Arbejde for at holde Kronen oppe. Man kunde selvfølgelig have tænkt sig at søge at opnaa en Enighed indenfor Valutaraadet ved et Kompromis, men allerede ret tidligt sagde et af Partierne, nemlig Venstrepartiets Repræsentant, at man mente, at Spørgsmaalet om Gennemførelsen af Programmet maatte afgøres i Rigsdagen, og at man følgelig ikke kunde tilstræbe et Kompromis indenfor Valutaraadet. Jeg forstaaer meget vel dette Standpunkt og tror i og for sig ogsaa, at det var det tjenligste til Fremme af Forhandlingerne, at man indtog det.

Det andet, der for mig er et Fremskridt i Forhandlingen, er dette, at man er klar over, at det Program, man har stillet sig for vor Valutas Udvikling, kan Nationalbanken forpligtes til at holde. Det var der Enighed om i Raadet, og Nationalbankens Repræsentant var heller ikke uenig deri. Han var endogsaa af den Anskuelse, som jeg ikke delte, at Nationalbanken alene ved sine banktekniske Midler vilde være i Stand til at bringe Kronen op i Pari, men han skildrede, at dette kun kunde ske under kolossale Omvæltninger i Samfundet, og at det vilde fremkalde saadanne økonomiske Katastrofer, Arbejdsløshed af en saa langvarig Art, Fattigdom og Nød i saa lange Tider, at man fra Nationalbankens Side paa det alvorligste maatte fraraade det. Men han troede altsaa, at det kunde gøres, og saa meget mere maatte da det beskedne Program, der her var Tale om, kunne gennemføres som en Forpligtelse for Nationalbanken.

Det, der nu foreligger for Rigsdagen, er Resultatet af den Forhandling, som Raadet ønskede mellem Regeringen og Nationalbanken. Det er samlet i eet Lovforslag og udtrykker, hvilke Ofre Nationalbanken har tilbudt at bringe og Regeringen har accepteret, og hvilke Forudsætninger Nationalbanken har ment at maatte stille, og som Regeringen har været rede til at foreslaa. Det, vi maa drøfte, er altsaa, om vi kan give vor Billigelse til det saaledes forelagte, Meddelelsen om, at Regeringen

og Nationalbanken vil gennemføre det omtalte Program paa den og den Maade. Det er, som sagt, samlet i eet Lovforslag, og man har sagt, at det er meget uensartede Bestanddele, der findes heri. Det er rigtigt, men jeg tror, det er hensigtsmæssigt, at det hele er samlet i eet Forslag. Det er lettere at behandle, og ogsaa for Forhandlingen mellem de to Ting er det aabenbart nyttigt.

Det første, man spørger om, naar man skal overveje denne Sag, er, om det Program, Valutaraadet lagde for to Aar, har fundet Udtryk i Lovforslaget. Og her maa jeg til min Beklagelse sige, at jeg er ganske enig med de to tidligere Ordførere i, at det af Valutaraadet opstillede Program ikke er kommet til Udtryk i Forslaget, idet Nationalbanken ikke har paataget sig en absolut Forpligtelse. Da man i Valutaraadet talte om, hvad der skulde gennemføres, var der Ønske om en Stigning, ikke paa 1 Ø., men paa 3 Ø. i hvert Halvaar, altsaa en Stigning fra 65 til 74, ikke fra 65 til 68. Men man blev enig om ikke at stille Krav om, at Stigningen skulde være saa og saa stor, fordi man udtrykkelig mente, at det var ønskeligt, at dette Spørgsmaal blev Genstand for Forhandling mellem Nationalbanken og Regeringen, idet det Spørgsmaal, hvad Nationalbanken mente at kunne paatage sig, her var af saa afgørende Betydning. Det er derfor ikke blevet den oprindelig tænkte Stigning fra 65 til 74, men fra 65 til 68, og jeg mener, at denne Stigning er for lille. Jeg tror, at naar vi i 2 Aar arbejder med denne Stigning og højest vil naa til 68 Ø., saa er vi kommet saa meget længere bort fra det Tidspunkt, da den danske Krone var i Pari, at det yderligere vil have sin Vanskelighed at komme noget højere op, og jeg skulde tro, at selv de, der er tvivlende om, hvor langt den danske Krone burde kunne naa op under alt det, den har været udsat for, vil synes, at det var et kummerligt Resultat, om vi maatte ende omkring de 68. Jeg maatte derfor ønske, at det var muligt at faa Stigningen fastlagt noget stærkere.

Der er dernæst i Lovforslaget den Bestemmelse, at Finansministeren og Finansraadet — den aabenbare Trykfejl er jo blevet rettet ved en Bemærkning af Statsministeren — kan anbefale Lempelser i disse Stigningsregler. Dette var ikke forudset i Valutaraadets Indstilling. Men jeg forstaaer de Betragtninger, der er gjort gældende heroverfor, ogsaa med Hensyn til noget betænkeligt i en saa bestemt fastlagt Stigning. Det vilde maaske ikke være